

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 25CoCsp/3/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4320202149
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Malíková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2022:4320202149.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Malíkovej a členiek senátu JUDr. Lýdie Gálisovej a JUDr. Sone Vackovej, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpený: Remedium Legal, s. r. o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 53 255 739, proti žalovaným: 1/ A. B., nar. XX. XX. XXXX, bytom C. D. E. XXX, XXX XX C. D. E., 2/ E. F., nar. XX. XX. XXXX, bytom G. XXX/X, XXX XX H. I., o zaplatenie 5 000 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného v prvom rade proti rozsudku Okresného súdu Levice (ďalej „súd prvej inštancie“) zo dňa 8. septembra 2021 č.k. 9Csp/22/2020-335 (ďalej „rozsudok súdu prvej inštancie“), takto

rozhodol:

Odvolačný súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalobca má nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v prvom rade v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným rozhodnutím.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zaviazal žalovaných v prvom a v druhom rade spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 5 000 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 5 000 eur od 10. 12. 2019 do zaplatenia, a to všetko v mesačných splátkach po 100 eur splatných vždy k 25. dňu v kalendárnom mesiaci, počnúc právoplatnosťou tohto rozsudku až do úplného vyrovnania s tým, že omeškanie s plnením čo i len jednej splátky má za následok splatnosť celého plnenia. Žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovaným v prvom a v druhom rade v rozsahu 100%.

1.1. Z vykonaného dokazovania mal preukázaný skutkový stav, z ktorého vyplýva, že právny predchodca žalobcu Slovenská sporiteľňa, a. s. ako veriteľ (ďalej len „právny predchodca žalobcu“) a žalovaní v prvom a v druhom rade, ako dlžníci, uzavreli dňa 12. 06. 2014 Zmluva o splátkovom úvere (ďalej len „zmluva o úvere“), predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru na bývanie vo výške 30 000 eur. Žalovaní sa zaviazali vrátiť peňažné prostriedky v pravidelných 360 mesačných splátkach po 164,54 eura. Úroková sadzba bola určená ako fixná na päť rokov, po zohľadnení zľavy z úrokovej sadzby predstavovala hodnotu vo výške 4,99% ročne. Splatnosť prvej splátky bola určená na deň 20. 07. 2014, splatnosť každej ďalšej v zmysle Dodatku k Zmluve o splátkovom/hypotekárnom úvere zo dňa 14. 04. 2015 k 25. dňu v kalendárnom mesiaci, konečná splatnosť úveru bola vymedzená na deň 20. 06. 2024. Za účelom zabezpečenia pohľadávky právneho predchodcu žalobcu bola dňa 12. 06. 2014 súčasne uzavretá Zmluva o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam a Mandátna zmluva. Žalovaní úver čerpali, riadne a včas ho však nesplácali, na základe čoho právny predchodca žalobcu listom zo dňa 12. 05. 2017 vyzval žalovaných na úhradu dlžnej sumy vo výške 1 633,70 eura, nakoľko boli so splácaním pohľadávky banky ku dňu 12. 05. 2017 s touto sumou v omeškaní. Žalovaný v prvom rade si predmetnú zásielku prevzal dňa 17. 05. 2017, žalovaná v druhom rade si predmetnú zásielku neprevzala. Právny

predchodca žalobcu vyhlásil dňa 28. 06. 2017 mimoriadnu splatnosť pohľadávky zo zmluvy, nakoľko bol dlžníkmi porušený bod 8.1 písm. a) Produktových obchodných podmienok pre Hypotekárne a Splátkové úvery Slovenskej sporiteľne a súčasne vyzval dlžníkov na úhradu dlhu vo výške 31 271,43 eura v lehote 15 dní, ktoré oznámenie prevzal žalovaný v prvom rade dňa 02. 07. 2017, žalovaná v druhom rade si ani túto zásielku neprevzala. Právny predchodca žalobcu listom zo dňa 22. 08. 2019 opätovne vyzval žalovaných na úhradu dlžnej sumy s tým, že ich zároveň poučil o možnosti postúpenia predmetnej pohľadávky na tretiu osobu. Zásielka bola na poštovú prepravu podaná dňa 29. 01. 2018. Zmluvou o postúpení pohľadávok č. 1017/2019/CE zo dňa 09. 12. 2019 uzavretej medzi žalobcom a právnym predchodcom žalobcu, nadobudol žalobca voči žalovaným pohľadávku špecifikovanú v prílohe k zmluve o postúpení pohľadávok. V zmysle tejto prílohy predstavoval zostatok pohľadávky sumu 14 042,21 eura, ktorý pozostával z istiny vo výške 6 595,24 eura, z neuhradeného riadneho úroku vo výške 4 509,46 eura a z úroku z omeškania vo výške 2 937,51 eura. Oznámenie o postúpení pohľadávky bolo žalovaným oznámené zo strany právneho predchodcu žalobcu listom zo dňa 10. 12. 2019.

1.2. Po právnej stránke napadnutý rozsudok odôvodnil ustanoveniami § 497 zákona číslo 513/1991 Zb. v znení neskorších predpisov Obchodný zákonník (ďalej len „Obchodný zákonník“), § 1 ods. 2, ods. 3 písm. c/ zákona číslo 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení neskorších predpisov, účinný v čase uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere (ďalej len „zákon o spotrebiteľskom úvere“), § 52 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 4, § 53 ods. 1, ods. 5, ods. 9, § 101, § 103, § 121 ods. 3, § 517 ods. 1, ods. 2, § 524 ods. 1, ods. 2, § 525 ods. 2, § 565 Občianskeho zákonníka (zákon číslo 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov), § 92 ods. 8 zákona číslo 483/2001 Z.z. o bankách v znení neskorších predpisov, v znení účinnom ku dňu postúpenia pohľadávky (ďalej len „zákon o bankách“), § 1 písm. b/ zákona číslo 62/2020 o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 v justícii, § 3 Nariadenia Vlády Slovenskej republiky číslo 87/1995 Zb., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka (ďalej len „Nariadenie vlády“), § 151 ods. 1, § 232 ods. 3 zákona číslo 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).

1.3. Konštatoval dôvodnosť podanej žaloby. Preukázanú mal tiež vecnú pasívnu legitímáciu žalovaných a to predložením zmluvy o splátkovom úvere, ako aj aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu, ktorú odvodil zo zmluvy o postúpení pohľadávok. Zároveň konštatoval aj platnosť postúpenia pohľadávky z právneho predchodcu žalobcu na žalobcu, nakoľko pohľadávka sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti úveru, nakoľko došlo k predčasnej splatnosti úveru dňa 28. 06. 2017. Žalovaní boli viackrát vyzvaní na uhradenie dlžnej sumy.

1.3.1. Žalovaný v prvom rade v priebehu konania vzniesol námietku premlčania. Súd prvej inštancie posúdil predmetnú námietku podľa § 103 Občianskeho zákonníka za súčasného rešpektovania splnenia podmienok uvedených v ustanovení § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Úkon zosplatnenia bol vykonaný ku dňu 28. 06. 2017, žalovaní boli v omeškani so splátkou splatnou dňa 25. 03. 2017, všeobecná trojročná premlčacia lehota začala plynúť dňa 26. 03. 2017 a uplynula by dňa 26. 03. 2020. V tejto súvislosti poukázal na zákon číslo 62/2020 Z.z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 a v justícii, pričom podľa čl. 1, § 1 písm. b/ predmetného zákona, lehoty ustanovené právnymi predpismi v súkromnoprávných vzťahoch na uplatňovanie alebo bránenie práv na súde, uplynutím ktorých by došlo k premlčaniu alebo k zániku práva, ktoré uplynuli po 12. marci 2020 do dňa účinnosti tohto zákona, sa neskončia skôr ako za 30 dní po nadobudnutí účinnosti tohto zákona. Premlčacia doba tak uplynula dňa 26. 04. 2020, pričom žaloba bola na tunajší súd podaná dňa 20. 03. 2020. Vzhľadom na tieto skutočnosti je vznesená námietka premlčania zo strany žalovaného v prvom rade, nedôvodná.

1.3.2. Posúdenie otázky bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru a aplikáciu zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch vylučuje § 1 ods. 3 písm. c) tohto zákona, keďže sporný úver bol zabezpečený záložným právom k nehnuteľnosti, ktorého lehota splatnosti je viac ako desať rokov.

1.3.3. Súd prvej inštancie preskúmal zmluvu o spotrebiteľskom úvere podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka skúmajúc, či táto neobsahuje ustanovenia, ktoré by spôsobili značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a tieto v predmetnej zmluve nevzhladol.

1.3.4. Preukázanú mal súd prvej inštancie aj výšku pohľadávky žalobcu. Žalovaný v prvom rade vo svojich vyjadreniach opakovane poukazoval na skutočnosť, že žalobca požičanie čiastky vo výške 30 000 eur nepreukázal. Poskytnutie predmetnej sumy vyplýva z výpisu z úverového účtu zo dňa 09. 01. 2020, z ktorého vyplýva výška úveru 30 000 eur a výška vyčerpanej čiastky rovnako vo výške 30 000 eur. Ku dňu postúpenia pohľadávky predstavovala pohľadávka sumu vo výške 14 042,21 eura a pozostávala z istiny vo výške 6 595,24 eura, z riadneho úroku vo výške 4 509,46 eura a z úroku z omeškania vo výške 2 937,51 eura, ktorú výšku mal súd prvej inštancie preukázanú z prílohy k zmluve o

postúpení pohľadávky, ako aj z prehľadu pohybov na úverovom účte. Z predloženého prehľadu pohybov na úverovom účte tiež vyplýva, že žalovaní titulom poskytnutého úveru uhradili celkovo sumu 27 268,91 eura, pričom z týchto úhrad bola na istinu započítaná suma vo výške 23 404,76 eura, na poplatky suma vo výške 574 eur, na riadny úrok suma vo výške 3 273,04 eura a na úrok z omeškania suma vo výške 17,11 eura. Zvyšná neuhradená istina tak predstavuje rozdiel medzi čerpanou istinou a úhradami započítanými na istinu, teda sumu 6 595,24 eura (30 000 eur – 23 404,76 eura), z ktorej si žalobca v rámci svojho dispozičného oprávnenia uplatňuje sumu vo výške 5000 eur. Keďže žalovaní v konaní netvrdili a nepreukázali, že by titulom poskytnutého úveru uhradili viac a skutkové tvrdenia žalobcu v tomto smere ani nijakým spôsobom nepopreli, súd prvej inštancie žalobe v plnom rozsahu vyhovel žalovaným spoločne a nerozdielne zaviazal na zaplatenie istiny vo výške 5 000 eur.

1.4. Súd prvej inštancie priznal žalobcovi aj nárok na úrok z omeškania, keďže žalovaní v prvom a v druhom rade boli so splácaním dlžnej sumy v omeškani. Výšku úroku z omeškania priznal podľa § 3 ods. 1 Nariadenia vlády, a keďže výška úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky platná ku dňu omeškania, t.j. k 10. 12. 2019, bola 0,00%, výška úroku z omeškania je 5% ročne.

1.5. Súd prvej inštancie povolil žalovaným v prvom a v druhom rade po preskúmaní ich príjmov a životných nákladov splnenie súdom priznanej pohľadávky v pravidelných mesačných splátkach po 100 eur, s ktorou súhlasil aj žalobca.

1.6. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 CSP a žalobcovi ako strane v konaní úspešnej v celom rozsahu, priznal voči žalovaným nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd samostatným uznesením podľa § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Rozsudok súdu prvej inštancie napadol odvolaním žalovaný v prvom rade, dôvodiac tým, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP), že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ CSP) a že súd nadržáva stranu úžerníckemu veriteľovi a jeho vymáhačovi, ktorý nezákonnými postupmi už pripravil o majetok okrem neho aj iných občanov v Slovenskej republike.

2.1. Dôvodí tiež tým, že súdom určená splátka 100 eur mesačne je pre neho neprijateľná, žiada povoliť splácanie dlžnej sumy v mesačnej splátke 40 eur. Nárok uplatnený žalobcom neuznal čo do dôvodu a výšky a žiada žalobu v celom rozsahu zamietnuť ako nedôvodnú a žiada priznať bezdôvodné obohatenie a úžeru. Navrhol, aby súd postupoval analogicky s rozhodnutiami Okresného súdu Spišská Nová Ves č.k. 11Csp/128/2020, Žiar nad Hornom, Žilina, Stará Ľubovňa, či Krajského súdu Žilina, Košice, Prešov. Poukázal, že veriteľ na základe rozhodnutia Národnej banky Slovenska zo dňa 28. 05. 2019 za opakované porušenie práv spotrebiteľov dostal pokutu vo výške 28 000 eur. Veriteľ porušuje spotrebiteľské zákony, o čom svedčí aj rozhodnutie Krajského súdu Prešov vedené pod sp.zn. 5Co/19/2019 o poplatku 25 eur za upomienku ako o neprijateľnej zmluvnej podmienke. Poukázal, že výkon práva, ktorý je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, nepožíva právnu ochranu. Dodal, e aj keď spor nie je o spotrebiteľskom úvere, tak aj napriek tomu je to spotrebiteľský spor na základe spotrebiteľskej zmluvy a neprijateľné zmluvné podmienky.

2.1. Za podstatný nedostatok žaloby považuje žalovaný v prvom rade nezaloženie do spisu oznámenia o postúpení pohľadávky. Dodáva, že na danú vec je okrem ustanovení § 525 Občianskeho zákonníka a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka aplikovať aj ustanovenie § 92 ods. 8 bankového zákona. Z týchto ustanovení vyplýva povinnosť predchodcu žalobcu upozorniť žalovaného, ako dlžníka, na možnosť zosplatnenia záväzku pred tým, ako k samotnému zosplatneniu dôjde. V tejto veci nedošlo k platnému postúpeniu predmetnej pohľadávky, súd musí konštatovať nedostatok aktívnej legitímácie, čo má za následok zamietnutie žaloby.

2.2. Poukázal, že žalobca nemá bankovú licenciu.

2.3. Vytýka súdu prvej inštancie, že si neprečítal detailne jeho odpor a jeho vyjadrenia, čím ohrozil priebeh spravodlivého konania v tejto veci. Sudca svojim konaním aj napriek preukázateľnej snahe identifikovať neprijateľné zmluvné podmienky, preukázateľne finančne kryje úžernícke praktiky veriteľa. Súd prvej inštancie nepreveril podrobne zmluvnú dokumentáciu žalovaného s veriteľom, neidentifikoval nekalé obchodné praktiky žalobcu. Odporoval konanie žalobcu, ktorý mu už zasiahol do jeho práv tak, že mu preukázateľne spôsobil ujmu finančnú aj majetkovú. Súdu nestačí, že vďaka cielenému podvodnému konaniu žalobcu ho pripravil tento o jeho majetok.

2.4. Namieta, že súd ho neidentifikoval ako spotrebiteľa. Podľa jeho názoru, že spotrebiteľom, spor má okrem finančnej roviny aj právnu, pretože žalobca nastavil veľmi sofistikované právnické pasce, ktoré bežný spotrebiteľ nedokáže identifikovať, veriteľ ho klamal od prvého kontaktu s ním, ľstivým

akom chcel poškodiť žalovaného a chcel obísť zákonné ustanovenia na ochranu spotrebiteľa Veriteľ a následne aj dražobník svojim konaním neprimerane zvýhodnil svoje postavenie na úrok žalovaného. Žalovaný preukázateľne nevyužil služby žalobcu v prospech svojej podnikateľskej činnosti. Na predmetný zmluvný vzťah sa vzťahuje zákon o ochrane spotrebiteľa č. 250/2007 Zb.

2.5. V tejto veci sa preukázateľne prejavuje právnické barbarstvo a hyenizmus voči spotrebiteľovi. Zo strany súdu prvej inštancie vníma nezaujímavé a spravodlivé konanie, vníma šikanózne konanie zo strany sudcu s finančnými dôsledkami v jeho neprospech.

2.6. Navrhuje rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti zrušiť a vec vrátiť na nové prejednanie. Súčasne navrhuje odvolaciemu súdu, aby z úradnej povinnosti podrobil predmetnú zmluvnú dokumentáciu súdnej kontrole a predbežnému právnomu posúdeniu. Navrhuje vyžiadať od žalobcu všetky dôkazy o tom, že aké komplexné informácie mal žalobca o žalovanom k dispozícii pri zisťovaní a overovaní schopnosti žalovaného splácať služby poskytované veriteľom. Ďalej navrhuje vykonať dôkazy a uznesením uložiť žalobcovi povinnosť v listinnej podobe predložiť písomné potvrdenie – kvitanciu o tom, že za predmetnú zmluvu bol dlh zo strany žalobcu úplne alebo čiastočne splnený. Ďalej navrhuje uznesením uložiť žalobcovi povinnosť v listinnej podobe predložiť okrem podpísanej zmluvnej dokumentácie aj stručné vyčíslenie vzájomných plnení v preukázanej dôkaznej forme výpismi z bankového účtu veriteľa. Ďalej navrhuje výsluchom dodávateľa preukázať vzájomne vykonané plnenia. Ďalej žiada, aby súd určil a vyhlásil zmluvné podmienky dodávateľa za neprijateľné a za nekalé obchodné praktiky vo výroku svojho rozhodnutia v súlade so zákonom. Odmietá platiť akékoľvek náhrady trov konania nemorálnej protistrane. Ak súd neodmietne návrh žalobcu na vydanie platobného rozkazu, vyššie odôvodnenú, matematicky aj logicky dlžnú čiastku splácať v prospech žalobcu v pravidelných mesačných splátkach po 40 eur mesačne.

3. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného v prvom rade iba uviedol, že sa plne stotožňuje s rozsudkom súdu prvej inštancie, žalovaný v prvom rade v odvolaní neuviedol žiadne ďalšie skutočnosti a ani nepredložil dôkazy, ktoré by spochybňovali nárok žalobcu na zaplatenie dlžnej sumy. Rozsudok súdu prvej inštancie navrhuje ako vecne správny potvrdiť a zároveň si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania.

4. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané stranou sporu v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359, § 362 ods. 1 CSP) a zistení, že spíňa náležitosti § 363 CSP, viazaný dôvodmi a rozsahom odvolania (§ 379, § 380 CSP), viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), vec prejednal s verejným vyhlásením rozhodnutia, bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 219 ods. 3, § 385 CSP). Dospel k záveru, že odvolanie žalovaného v prvom rade nie je dôvodné, preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

5. V predmetnej veci sa žalobca domáhal zaplatenia sumy 5 000 eur od žalovaného v prvom a v druhom rade spoločne a nerozdielne, úroku z omeškania vo výške 5% ročne od 10. 12. 2019 do zaplatenia a náhrady trov konania. Titulom je právnym predchodcom žalobcu poskytnutý úver vo výške 30 000 eur žalovaným v prvom a v druhom rade na bývanie, ktorí žalovaní riadne a včas nesplácali, preto ku dňu 28. 06. 2017 došlo právnym predchodcom žalobcu k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru a dňa 09. 12. 2019 došlo k postúpeniu predmetnej pohľadávky voči žalovaným v prvom a v druhom rade na žalobcu. 5.1. Súd prvej inštancie mal preukázanú vecnú aktívnu legitimáciu žalobcu, podrobil prieskumnej činnosti úverovú zmluvu, nezistil neprijateľné zmluvné podmienky, námietku premlčania vznesenú žalovaným v prvom rade neakceptoval a zaviazal žalovaných v prvom a v druhom rade spoločne a nerozdielne splácať dlžnú sumu 5 000 eur s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne v mesačných splátkach po 100 eur mesačne do úplného splatenia dlhu.

5.2. S rozsudkom súdu prvej inštancie sa nestotožnil žalovaný v prvom rade, ktorý ho napadol odvolaním. Okrem všeobecných tvrdení namieta nepreskúmanie zmluvných podmienok zo strany súdu prvej inštancie, nesprávne právne posúdenie veci a nesprávne zistenie skutkového stavu. Vo všeobecnosti napáda súd prvej inštancie a vytýka mu nespravodlivé konanie voči nemu.

6. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa ods. 2 citovaného ustanovenia, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie

správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

7. Ustanovením § 387 CSP je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie a to po skutkovej ako aj právnej stránke; ak sa odvolací súd čo i len čiastočne nestotožní s týmito závermi, neprichádza do úvahy vypracovanie skráteného odôvodnenia. Môže síce doplniť dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvej inštancie, toto doplnenie však nemôže byť v rozpore so závermi súdu prvej inštancie, môže ho iba dopĺňať v tom zmysle, že závery odvolacieho súdu iba podporia odôvodnenie súdu prvej inštancie. Odvolací súd musí odpovedať na podstatné a právne dôvody odvolania a nemôže sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplniť ďalšie dôvody.

8. Odvolací súd, posudzujúc napadnutý rozsudok z hľadiska uvedených skutočností a zákonných ustanovení, dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal vo veci v dostatočnom rozsahu dokazovanie potrebné pre zistenie rozhodujúcich skutočností a z vykonaného dokazovania vyvodil správny právny záver. Zároveň odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie svoj rozsudok v dostatočnej miere po právnej aj skutkovej stránke odôvodnil, keď uviedol svoje úvahy, ktorými sa pri rozhodovaní riadil a danú vec správne právne posúdil a preto na správnosť dôvodov napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie ďalej iba poukazuje (§ 387 ods. 2 CSP).

8.1. Odvolací súd na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, súc viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania žalovaným v prvom rade, iba dodáva, že predmetná zmluva o úvere, uzavretá medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanými v prvom a druhom rade, nie je spotrebiteľským úverom a táto bola uzavretá podľa ustanovenia § 497 Obchodného zákonníka. Túto skutočnosť skonštatoval aj súd prvej inštancie, odvolací súd sa s týmto konštatovaním v plnom rozsahu stotožnil. Na uvedený právny vzťah preto nebolo možné aplikovať ustanovenia zákona číslo 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, nakoľko to jednoznačne vylučuje ustanovenie § 1 ods. 3 písm. c/ tohto zákona. Napriek tomu sa však súd prvej inštancie, keďže zmluvu o úvere bolo potrebné posúdiť ako spotrebiteľskú zmluvu, podrobil predmetnú úverovú zmluvu súdnej kontrole podľa § 53 Občianskeho zákonníka. Konštatoval, že nezistil žiadne neprijateľné podmienky, ktoré by boli v neprospech spotrebiteľa a ktoré by spôsobili značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán. Odvolací súd sa s týmto konštatovaním, po tom, ako preskúmal predmetnú úverovú zmluvu, stotožnil. Zdôrazňuje, že nie každá podmienka, ktorá je uvedená v spotrebiteľskej zmluve, je neprijateľná. Odvolateľ v podanom odvolaní vôbec nekonkretizoval, ktoré podmienky v úverovej zmluve považuje za neprijateľné. Tým, že zmluva obsahovala všetky podstatné náležitosti, ktoré ako zmluva o úvere podľa Obchodného zákonníka má obsahovať, ďalej tým, že ani súd prvej inštancie, ani odvolací súd preskúmaním tejto zmluvy žiadne zmluvné podmienky, ktoré by podľa § 53 Občianskeho zákonníka mohli byť vyhlásené za neprijateľné, nezistil, bolo nevyhnutné konštatovať platné uzavretie tejto úverovej zmluvy. Vzhľadom k tomu, že vykonaným dokazovaním bolo nepochybne preukázané, že žalovaní v prvom a v druhom rade si svoje povinnosti vyplývajúce z tejto zmluvy, spočívajúce v riadnom splácaní dlžnej sumy, ktorú im právny predchodca žalobcu bezpochyby poskytol, je rozhodnutie súdu prvej inštancie vecne správne a keďže žalovaní v prvom a v druhom rade v priebehu konania a žalovaný v prvom rade ani v podanom odvolaní neuviedol žiadne nové skutočnosti a okolnosti v danej veci, nebol dôvod na zmenu, či zrušenie napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie.

8.2. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil so záverom súdu prvej inštancie o platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky voči žalovaným v prvom a v druhom rade z právneho predchodcu žalobcu na žalobcu, a tým aj s akceptáciou vecnej aktívnej legitímácii žalobcu, tvrdenia žalovaného v prvom rade v tejto časti, týkajúce sa neuvedenia oznámenia o postúpení pohľadávky v žalobe, je nepreukázané.

8.3. Súd prvej inštancie mal dostatočne preukázanú výšku dlžnej sumy a to z výpisov úverového účtu, prehľadu pohybov, z ktorého vyplynulo, že žalovaní titulom poskytnutého úveru uhradili celkom sumu 27 268,91 eura, z toho na istinu bola započítaná suma 23 404,76 eura, na poplatky suma 574 eur, na riadny úrok suma 3 273,04 eura a na úrok z omeškania 17,11 eura. Neuhradená istina predstavuje výšku 6 595,24 eura (30 000 eur – 23 404,76 eura). Z tejto sumy si žalobca uplatnil iba sumu vo výške 5 000 eur, čo je v jeho dispozičnej moci, nakoľko nie je povinný uplatniť si nárok na zaplatenie celej dlžnej sumy.

8.4. Súd prvej inštancie správne posúdil aj žalovaným v prvom rade vznesenú námietku premlčania, správne a dostatočným spôsobom neakceptovanie tejto námietky odôvodnil v napadnutom rozsudku. Odvolací súd sa s tým v plnom rozsahu stotožnil a na tieto dôvody ďalej iba poukazuje.

8.5. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil aj s výškou mesačnej splátky, ktorou zaviazal žalovaných v prvom a v druhom rade (100 eur mesačne) splácať veriteľovi dlžnú sumu. Je v možnostiach a schopnostiach žalovaných, aby v tejto výške svoj dlh splácali. Žalovaný v prvom rade namietal v podanom odvolaní, že táto výška (100 eur) je pre neho neprijateľná, avšak neuviedol žiadny dôvod, ktorý by zakladal neprijateľnosť súdom určenej mesačnej splátky. Preto námietku žalovaného v prvom rade vyhodnotil iba ako účelovú.

9. Ustanovenie § 387 ods. 3 CSP ukladá odvolaciemu súdu vysporiadať sa s podstatnými tvrdeniami uvedenými v podanom odvolaní.

9.1. Odvolateľ (žalovaný v prvom rade) v podanom odvolaní okrem ničím nepodložených invektív voči zákonnému sudcovi, ako aj označovaním veriteľa za „úžernického“, na jednej strane neuznal nárok žalobcu čo do dôvodu a výšky a žiada žalobu zamietnuť, no na druhej strane tvrdí, že ak súd nerozhodne zrušiť platobný rozkaz, podporuje reálne splatiteľnú čiastku vo výške 40 eur mesačne.

9.1.1. Z uvedeného tvrdenia žalovaného v prvom rade, ale aj z celého kontextu jeho odvolania je zrejmé, že žalovaný v prvom rade vôbec nenamieta výšku dlžnej sumy, nekonkretizuje žiadnu neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorú by zmluva o úvere mala obsahovať, iba vo všeobecnosti poukazuje na rozhodnutia súdov Slovenskej republiky a vo všeobecnej rovine tvrdí, že zmluva o úvere obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, avšak bez akejkoľvek konkretizácie. Odvolací súd tieto jeho tvrdenia vyhodnotil ako účelové.

9.2. Ďalej namieta, že v žalobe nie je oznámenie o postúpení pohľadávky z veriteľa na žalobcu.

9.2.1. Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku podrobným spôsobom vyhodnotil postúpenie pohľadávky z právneho predchodcu žalobcu na žalobcu ako platné, dostatočným spôsobom sa zaoberal aj vecnou legitimitáciou strán sporu, preto námietka žalobcu týkajúca sa oznámenia o postúpení pohľadávky (v spise založené na č.l. 92), ako aj vecnej aktívnej legitímácie žalobcu, je absolútne nedôvodná a iba účelová. Taktiež jeho námietka o tom, že žalobca nemá bankovú licenciu je iba účelová, nakoľko pre rozhodnutie v danej veci je bezpredmetná.

9.3. Odvolateľ v podanom odvolaní dôvodí, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, avšak absolútne tento dôvod odvolania nešpecifikoval, z podaného odvolania nie je zrejmé, aké právne posúdenie veci z pohľadu odvolateľa mal súd prvej inštancie aplikovať. Odvolací súd sa s právnym posúdením danej veci úplne stotožnil, preto námietku odvolateľa vyhodnotil ako účelovú a neopodstatnenú.

9.4. Taktiež odvolateľ vzniesol námietku, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Neuviedol však, v čom spočíva nedostatočné, resp. nesprávne skutkové zistenie. Vytyka súdu, resp. sudcovi, že si neprečítal detailne jeho odpor a vyjadrenia, čím ohrozil priebeh spravodlivého konania. Bez riadnej konkretizácie, v čom spočíva pochybenie sudcu súdu prvej inštancie, okrem invektív, ktoré odvolateľ uvádza, odvolací súd aj túto námietku odvolateľa vyhodnotil ako účelovú a nedôvodnú. Nad všetky pochybnosti je zrejmé, že súd prvej inštancie vychádzal z riadne zisteného skutkového stavu, za účelom ktorého si zadovážil tak listinné dôkazy, nariadil vo veci pojednávanie, ktorého sa však zúčastnil iba zástupca žalobcu, žalovaný v prvom rade a ani žalovaná v druhom rade sa napriek doručeniu predvolania na pojednávanie nedostavili, pričom svoju neúčast žalovaný v prvom rade ospravedlnil a súhlasil s konaním v jeho neprítomnosti. Na pojednávaní mal žalovaný v prvom rade priestor a možnosť vyjadriť sa ku všetkým tvrdeniam žalobcu a predniesť svoje návrhy tak na vykonanie dokazovania, ako aj svoje tvrdenia (procesná obrana), čo však nevyužil. Odvolací súd preto túto námietku vyhodnotil ako účelovú a neopodstatnenú.

9.5. K námietke odvolateľa, že súd nadržíava stranu úžerníckemu veriteľovi a jeho vymáhačovi, že finančne kryje úžernícke praktiky veriteľa, ktorú uviedol v podanom odvolaní bez akýchkoľvek dôkazov, odvolací súd sa vyjadrovať nebude, nakoľko ide o subjektívny pocit odvolateľa založený na pre neho nepriaznivom výsledku sporu. Súd prvej inštancie v danej veci konal v súlade s ustanoveniami Civilného sporového poriadku a preto jeho námietky o zanedbaní konania zo strany sudcu nie sú opodstatnené a adekvátne.

9.6. Taktiež nie je pravdivé jeho tvrdenie, že súd prvej inštancie ho neoznačil ako spotrebiteľa. Predmetnú vec posúdil aj z hľadiska spotrebiteľských právnych noriem, ako aj z pohľadu existencie, či neexistencie neprijateľných zmluvných podmienok podľa Občianskeho zákonníka.

9.7. Odvolací súd nepovažoval za potrebné vykonať, resp. doplniť dokazovanie v smere, ktorý odvolateľ v podanom odvolaní navrhoval. Úkony, ako uloženie povinnosti žalobcovi predložiť písomné potvrdenie

o tom, že dlh zo strany žalobcu bol úplne alebo čiastočne splnený, resp. predložiť stručné vyčíslenie vzájomných plnení výpismi z bankového účtu veriteľa, či výsluchu veriteľa, odvolací súd nepovažoval za nevyhnutné pre rozhodnutie v danej veci. Okrem toho poukazuje na ustanovenie § 366 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého tieto návrhy nie sú novotami v odvolacom konaní a preto odvolací súd na ne neprihliadal.

9.8. Odvolateľ v podanom odvolaní nalieha, aby súd prihliadal na rozhodnutia iných súdov. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že pri rozhodovaní je odvolací súd je podľa § 193 viazaný rozhodnutím ústavného súdu, Európskeho súdu pre ľudské práva, rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt, o tom, kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti. Taktiež je viazaný rozhodnutiami súdnych autorít zverejnených v Zbierke súdnych rozhodnutí. Rozhodnutiami v iných, aj keď obdobných veciach, odvolací súd viazaný nie je. Preto odvolací súd na návrh žalovaného v prvom rade, uvedený v podanom odvolaní, neprihliadal.

9.9. Odvolací súd záverom iba poukazuje na súhlas žalovaného v prvom rade, uvedený v bode 7. odvolania, podľa ktorého je ochotný splácať žalobcovi dlžnú sumu v mesačných splátkach po 40 eur. V podanom odvolaní, ako aj v priebehu celého konania, žalovaný v prvom rade konkrétne výšku dlžnej sumy uplatnenej žalobcom nespochybnil, nepredložil iné dôkazy o čiastočnom splatení dlhu, ako ich predložil žalobca, neuviedol jednu jedinú konkrétnu zmluvnú podmienku, ktorá spĺňa podmienky neprijateľnosti a následne neplatnosti zmluvnej podmienky, nešpecifikoval nesprávne právne posúdenie vecí súdom prvej inštancie, okrem invetív a slovných útokov na sudcu, ničím nepodložených, neuviedol, v čom vidí porušenie jeho ústavného práva na spravodlivý proces a v konečnom dôsledku súhlase žalovaného v prvom rade splácať dlžnú sumu veriteľovi po 40 eur mesačne, sú dôvody jeho odvolania v rovine iba jeho subjektívnych tvrdení, bez akejkoľvek právnej relevancie. Taktiež jeho námietky o úžere nie sú dôvodné, nakoľko v danom prípade pri úrokovej sadzbe 4,99% ročne v žiadnom prípade o úžere nie je možné hovoriť. Tvrdenia odvolateľa o majetkovej ujme, ako aj o škode na majetku spôsobenej veriteľom, sa taktiež bez akýchkoľvek dôkazov, nemôžu zakladať na pravde, nakoľko bol to práve žalovaný v prvom rade a žalovaná v druhom rade, ktorí si svoje zmluvné povinnosti, vyplývajúce zo zmluvy o úvere, t.j. riadne a včas splácať poskytnutý úver v sume 30 000 eur, neplnili. Veriteľom poskytnuté finančné prostriedky prevzali, spotrebovali, avšak ich v plnej výške nevrátili.

10. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

11. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 CSP a podľa § 255 ods. 1 CSP a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v prvom rade v rozsahu 100 % z dôvodu, že žalobca bol v odvolacom konaní úspešný. O výške trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom podľa § 262 ods. 2 CSP.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Nitre v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c)

dovolať v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).